

Υπό Παπαδοπούλου-Κεραμέως περιγράφεται υπ' αριθ. 32 μινδίζ του ζωγραφείου (18 αλ.) αὐτογράφος του Κωνσταντίνου Δαπόντε, φέρων ἐντὶ ἐπιγραφὴν «Τὸ ΚΕΡΑΜΙ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ». Ὅπως ἐντὶ ἐπιγραφῆς εἰμὴν τοῦ συγγραφέως ἑαυτοῦ ὡς εἰδούς νοσητήματος ἔχοντος περὶ ἐντὶ ἐπιγραφῆν «Ὁ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΕΡΊΞΑΣ ἈΝΗΡ ἘΚ Τῆς ΠΥΞΟΥΣ ΧΟΠΕΛΟΝ». Κατωθεν ἐντὶ εἰμόνος ἡ ἐπιγραφὴ:

«Ῥίξα μὲν τοῦ πόνου πόδος

καὶ καρπὸς τοῦ πόδου πόρος.

Ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἐστὶ σωματὶς ἀγλ' ἑστ.

Εἰς τοῦ μινδίου τοῦτον, ἐν σελ. 376, περιέχονται ἔργα τοῦ Δαπόντε καὶ ἄλλα μεμνημένα;

1. Σελ. 1 (-23) Ἀνεπιγράφος πρόλογος τοῦ Δαπόντε, οὗ ἡ ἀρχή: «Ἐπειδὴ ἀπὸ Θεοῦ δεῖ ἀρχεσθαι καὶ ἐν Θεῷ τελεντῶν, ἰδοὺ καὶ ἀπὸ Θεοῦ ἀρχόμενος ἐν Θεῷ τελεντῶ. Εἰς Θεὸς ἔν ἐρίῳ προσώποις μεριζόμενος»

./



2. Σελ. 24. Σειχοί «εἰς τὸν βίον εἰμωτισμένον» Ἀρχ. Ἐμέ τὸν βίον
ἄνθρωπε» κ.τ.λ.

3. Σελ. 25. «Τοῦ σωπαίου φησὶ εἰς τὸν θεόν, τὸ ἄγιον καὶ ἡωποιοῦν
πνεῦμα» Σειχοί δέμα. Ἀρχ. «Τὸ πνεῦμα τὸ ἡῶν» κ.τ.λ.

4. Σελ. 66-69. «Ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ φησὶ μοιψιδίας ἐπὶ δαπόμεναι ἐμὲ δε-
σπότῃ Ἰωάννῃ υἱῷ τοῦ βασιλέως Ἀνδρονίμου Παλαιολόγου τοῦ γέροντος».
Σειχοί 94. Ἀρχ. «Θρήνος μητρὸς βασιλέως. Ἡγίε καὶ Γῆ καὶ βροτῶν ἅπαν
γένος.»

10. Σελ. 117-118. «Πατέντα δοδεῖσα ἐμὲ συγγραφεὶ καὶ παρὰσερίσασαι
ταύτην ἐν βίβλῳ παρὰσούχῳ διὰ τὸ παρὰσούχῳ αὐτοῦ» Ἀρχ. Ἡμεῖς,
ὁ ἡπάτος, ὁ Βεράρδος Φαβιένερ» κ.τ.λ.

12. Σελ. 123-124. «Ἐξερχόμενον τοῦ ἱεροσολύμων πρὸς Κων-
σταντῖνον Δαπόντε προχειρισθέντα μέγαν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ πατριαρ-
χιῶν τούτου ἰδρύσαν.» Ἐγράφη μηνὶ Φεβρ. ἔτους 1744ον.



Παπαδ. - Κεραμ., Καντζ. μινδ. ζωγραφείου

6. 42-47

(2)

Δαπόντες
Κυνσανεῖνοι

13. Σελ. 125. «ἄνθρωποι ἐχαραχθέντες εἰς τὸ ἀργυροῦν παλαμάριον, ὅπερ ὁ αὐθέντης
Κυνσαντηνῶδας ἐχάριεν αὐτῷ [-αὐ Δαπόντε] γραμμῶν ὄντι εἰς Βονιουρέσι»,
«ὕβρεις ἐγὼ καὶ δάμνα, πότους καὶ ἀσθενείας,
ἐπιθυμιῶν χωρισμόν, χαράν, πλοῦτον καὶ εὐτυχίαν,
ἐπιθυμιῶν θησαυρόν (βαβαὶ μαρποφορίας)
ἐφύεσσα, ἐπότιστα βείθοις μεθამβαφείν,
πύζησα καὶ ὠρίμασα, ἀλλὰ χενσοειδέει.
Διαβιώη, φάγοιτο μαρπῶν αὐτοῦ τοὺς πότους
ὁ Κυνσανεῖνος ἔχων με εἰς ἀμετέστητους χρόνους.
14. Σελ. 129-134. «ἔν τῷ τοῦ δαίου πατρὸς ἡμῶν μεγεῖου στίχων περὶ θεολογίας,
ἡτοί περὶ τῆς κοινότητος τῆς παλαιῆς ἐριδῶς. Ἄρχ. Πλήν ἀλλὰ τοῦτον γέροντι
κυρίως θεολόγον» κ.τ.λ.
15. Σελ. 149(-153) «οἱ ποθοχαρμόενοι καὶ οἱ τοὶ πρὸς τὴν νοσην ἐνδῶν, τὸν
ἐμῶν καὶ ἡμεῶν τοῦ ζωοῦτος Χριστοῦ»
./.



16. ξη. 154(-164) «Καὶ ὁ μανὼν τοῦ ἡγεμόρου ἑαυροῦ παρὰ Κωνσταντίνου Δαπόντε, οὗ ἡ ἀντροειχίς: χαρὰς δοχεῖται, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνω».
17. ξη. 165-166 «Τοῦ αὐτοῦ ἕμνος εἰς τὸν ὑπερύμνητον ἑαυρόν».
18. ξη. 166. «Τοῦ αὐτοῦ μεγαλυνάριον» δύο εἰς τὸν ἑαυρόν.
20. ξη. 185(-186) «ἑλχοὶ παλαινοὶ πρὸς δοῦλον ἐργάματα καὶ δεσπότην ἀγνώμονα».
25. ξη. 215-222 «Ἐν ἔτει χηλοσῶ ἑξαμοσισῶ τεσσαραμοσῶ πέμπτῃ ἡ ἔσση, μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, μαρτύριον Ἰωάννου Κυπρίου τοῦ ἐν Πτολεμαίδι μαρτυρήσαντος συγγραμμέν παρὰ ζωφρονίου Πτολεμαίδος αἰτιθεὶ Κωνσταντίνου Δαπόντε». Αρχ. «Ἐμείνο, ὅπου θέλων ὀμιλήσει».
35. ξη. 264-265. «Κωνσταντίνου Δαπόντε μετὰφρασις εἰς τὰς προεγγραμμένας τοῦ σοφιστοῦ ψαλλοῦ ἀρετὰς καὶ ναμίας».
44. ξη. 290. Κωνστ. Δαπόντε σημείωμα ἔχον οὕτως: «Εἰς τοὺς χηλοὺς ἑξαμοσίους ἑβδομηντατέσσαρας, τὴν μέγαν Πέμπτην, ἦλθαν εἰκοσιτέσσαρα παρὰθια μουρεάρινα, διὰ τὰ πατήσαν ἐν ἐνόπτεον καὶ δὲν ἐρέθησαν παλαιάρια. Ὅθεν ἡ γυνὴ δὴ πῶς εἰς τὰ θοῦν καὶ ἐνύκθησαν καὶ ἔμεινεν ἡ χώρα



Ἔρημος ἡμέρας τρεῖς· ὕστερον δὲ ἐπερχιάθησαν καὶ ἔδωκαν εἰς τοὺς μουρ-
 τάρους γρόδα καὶ αἰάδας δέμα· ἔχτην δὲ τοῦ καπιτάνου τὸ ὄνομα Μισέρ Γρεβεχῆ·
 -Τὸν αὐτὸν χρόνον ἦτον ἐμπολέμου ἀρχιερεὺς ὁ Ἰωάννου».

45. Σελ. 291-294. «Πόσαι ἐκκλησίαι, μοναστήρια καὶ ἐκκλησίαι εἶναι εἰς τὴν νῆσον
 ἐμπολέμου». Ἀρχ. «Ἐνδὸν τοῦ Καστερόν ἐκκλησίαις»

46. Σελ. 293-295 «Ἐπιστολὴ Καίσαρος Δαπόντε πρὸς Προνόπιον ἀγούμενον τῆς ἐν
 Γασίω ἱερᾶς καὶ ἀνθενεικῆς μονῆς τοῦ Γαλατῆ, ὑποταγούσης εἰς τὸν Πανάγιον
 Τάγον: - αὐτῇ: Ἀπριχίου καὶ» Ἀρχ. «Τὴν πρὸς τὴν ἐντὶ πανοσιόχου».

47. Σελ. 296-308 «Ἐκκλησία εἰς χειρογράφων μηναιῶν· ὅσον τὸ τῆς Θ' Ἀρχιεπισκοπῆς (= Γρη-
 γορίου Νύκτες λόγος περὶ τῆς ἀχειροποιήτου. εἰκόνας τῶν Καμουχιανῶν), τὸ τῆς ὁσίας
 ἑκτῆς μετεπίσεως τῆς μονῆς Παντοκράτορος (18' Ἀρχιεπισκοπῆς) καὶ σείχοι 146 εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν τῆς αὐτῆς μονῆς».

48. Σελ. 309-310. «Καίσαρος Δαπόντε ὕμνος εἰς τὴν παννύμφητον Θεοτόκον, μεγαλυνά-
 ρια.» Ἀρχ. «Μεγαλύνω σε, κυρία, τὴν μεγαλήν πρὸς Θεὸν παρρησίαν». Εἶτα «τοῦ

αὐτοῦ ὕμνος ἑσπερος· προσωνυμία καὶ μεγαλυνάριον καὶ κῶμος τοῖς μαθηταῖς
παρὰ ἀγίου Εἰρηναίου Λουκιδίου κατὰ Φερώνυμον ».

7. ζη. 333-334. Σημειώθεις Δαπόντε περὶ ἑαυτοῦ (1772).

9. ζη. 338-339. Κωνσταντῖνον Δαπόντε μεγαλυνάριον εἰς τοὺς αὐτοὺς ἄγιους [τεε-
σαράκοντα] μαρτύρας· Φιλαδέλφειας Θεομήτορος ιδιόμητον σειχηρόν εἰς τὸν ἅγιον
Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. - Κ. Δαπόντε τροπάριον εἰς τὴν Θεοτόκον. - Ἀδέσποτοι
τροπάριον εἰς τὴν αὐτὴν.

60. ζη. 339-343 « Ἀνωνύμου σείχοι εἰς τὴν Παναγίαν, βυσιγραφεύς ἀπὸ τινος παλαιοῦ
βιβλίου ». Αρχ. « Τῇ θεομήτορι πηγῇ προσάγω σοὶ τὸ χαῖρε »

61. ζη. 343. « Εἰς τὸ τέλος λόγου τοῦ πανηγυρικοῦ, ὃν ὁ ὁσιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμηνός,
τοῦ βασιλέως Μιχαήλ τοῦ Ῥαῦραβέ ὁ υἱός, ἐνέγραψεν εἰς τὰ Εἰσόδια τῇ Θεοτόκῳ,
σείχοι ἀνωτέρου τινὸς δαμασκού ». Αρχ. « Τὴν ἑμψυχὸν βίβλον σε τοῦ ζῶντος Λόγου »

62. ζη. 344. « Σείχοι εἰς τὴν θείαν μετὰληψιν » ἔχοντες αὕτως :

Ἄμνός πρόκειμαι μουσειῶς ἐσφαγμένος,
μεγίσθου δὲ καὶ τρέφω τοὺς ἄγιους.

Ἄνθρωπε, βλέπε μὴ σαφῆς ἀναξίως
ἐσθίῃς καὶ πίνῃς τε σῶμα κρείον.



Παπιδ. - Κεραμ., Κασάλ. μινδ. ζωγραφείου

6. 42-47

(4)

Δαπόντες

Κωνσταντῖνος

64. Ξεγ. 349-350. «Κωνσταντῖνου Δαπόντε, τοῦ μετονομασθέντος Καισαρίου, ἐρωμιον πρὸς τὸν Ἀγαρίαν καὶ πνεύμα ψιχαρῶν, αἰοῖ' :- Μαΐου α'. Ἀρχ. «Γούμενοι, προηγούμενοι μεγάλοι καὶ μικροί τε, καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοί, ξένοι οἰκιστοί τε» κατ. Σελχοί 80.
65. Ξεγ. 350-354. «Τοῦ αὐτοῦ δαβιτανοὶ χαρταίεμοι εἰς τὴν Παναγίαν». Ἀρχ. «Θύγατερ, χάρτε, ἧς θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων» κατ. Σελχοί 100.
67. Ξεγ. 356-361. «Καισαρίου Δαπόντε ὕμνος καὶ οὗτος πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς εἰς τὴν Παναγίαν, ποιηθεὶς ἐν συνοπείᾳ πνεύμα τοῦ αἰγ' ἔτος.» Ἀρχ. «Εἰς βάσαν ὡςθεὸς» κατ. Σελχοί 198.
68. Ξεγ. 361-368 «Καισαρίου Δαπόντε πανὴν εὐαγγελισμόν, ἥτοι περιέχων ἐν ἑπταμῇ τὰ πνεύμα τοῦ θεοῦ καὶ ἑρπὸν εὐαγγέλιον. Εἰς ἡχὸν α'. Ὑμνὸς α' «Χριστὸς γεννᾶται». Ἀρχ. «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάζωμεν».
71. Ξεγ. 372-373. «Τοῦ Δαπόντε» διήγησις ἀνεπίγραφος» Ἀρχ. «Γυνὴ τις πάλῃος ἔχουσα».

